

FAB

#Ondernemend

Renée **de Boo**

House of Performance
'Organisaties
veranderen is
een puzzel'

Onderzoek

LUCHT

23 % van de
vrouwen vindt
familie stressvol

Marijn
Pijnenborg
Boralis

'Ik run
liever tien
bv's dan
een baby'

Nummer 5 - 2015 prijs: € 4,95

Marijn Pijnenborg, Boralis - Sandy Wenderhold, Sansyl - Marlies van Beek, KLM
Katja Roose, wereldkampioen kitesurfen - Shula Rijxman, NPO - Sofie Rockland, 210th

#05

Ademloos

Verstikkend, paniek, hel. Om je huwelijksnacht door te brengen zijn er relaxtere manieren dan in een diepvrieskist. Eveline Karman schreef dit verhaal speciaal voor FAB Magazine.

Ik krijg geen lucht. De schoft heeft me hier gewoon achtergelaten. Een paar seconden houd ik mijn adem in om te luisteren naar wat er om me heen gebeurt. Het is stil. Akelig stil. In de feestzaal ver weg hoor ik het orkest spelen. De gasten hossen en springen nu door de ruimte, de meesten ladderzat. **Ze vieren mijn bruiloft. En dat terwijl ik, het feestvarken, opgesloten zit in een oude, ongebruikte diepvrieskist in de bijkeuken van dit kloterige partycentrum.** Nu snap ik waarom Thijn per se hier wilde trouwen. Het ging hem helemaal niet om de geblokte tafelkleedjes en de zogenaamd karakteristieke oubolligheid. Dit plattelandsgedrocht is waarschijnlijk de enige zaak in het hele land waar geen bewakingscamera's hangen.

Verdorie. Het wordt steeds benauwder in dit bakbeest. Waarom mist niemand mij? Ik ben tenslotte de bruid. Ik moet het buffet openen, mijn boeket wegslingeren, desnoods van de zenuwen het toilet onderkotsen. Er zal toch wel iemand naar me vragen? Mij zoeken? Voor de zoveelste keer bonk ik in paniek tegen de plastic binnenwand. "Laat me eruit!" Gedachten schieten door me heen. Ineens vallen alle puzzelstukjes op hun plek. Thijns recente korzeligheid die ik weet aan bruiloftsstress. De keer dat ik dacht dat mijn bankpas andersom in mijn portemonnee zat. En waarom er toen ik in Google Key West intikte voor onze huwelijksreis naar Florida, automatisch Key Logger verscheen in de historie. Hij heeft er gewoon een geïnstalleerd. Met zo'n spionageprogramma was het voor hem een koud kunstje om na mijn bankbetalingen

alle inloggegevens te achterhalen. Oké. Hij weet het dus. Van de erfenis. Ik heb hem nooit verteld dat ik rijk ben. Dat was mijn verdriet. Ik zou al mijn geld direct inleveren om mijn ouders terug te krijgen. Zit ik hier opgesloten om dat rotgeld? Wil hij dat ik stik? Het verklaart wel zijn plotselinge omslag van nooit willen trouwen naar ineens 'de grote stap zetten'.

Waar blijft iedereen? Iris? Chantal? Die moeten zich toch afvragen waarom ik niet meefeest? Is het soms een flauwe grap? Zit iedereen zich vol te vreten aan het buffet waarvoor Thijn per se zalmbonbons wilde hebben omdat ik daar zo dol op ben? De hufter. Toen ik me een paar uur geleden schreeuwend verzette en hem vroeg waarom hij me in de kist duwde, lachte Thijn alleen maar. Hij had mijn met parels versierde trouwtas kort afgepakt en er een envelop in gepropt. 'Komt uit jouw printer', had hij gemompeld. Het was een zelfmoordbrief die hij geschreven had. Voor mij. Vol drama over de keren dat ik weggekropen op de bank had zitten janken om het gemis. De eenzaamheid. Maar door een huwelijk had ik nu alles goed geregeld voor de wet en kon ik in vrede gaan. Hij had het blijkbaar allemaal uitgedacht. Sinds wanneer al? Het enige wat ik de afgelopen uren heb kunnen verzinnen, was mijn daad van verzet door de nepbrief in duizend stukken te scheuren. De snippers had ik op de donkere bodem laten dwarrelen. Aan elkaar lijmen wordt lastig, want **ik heb daarmee mijn trouwjapon ondergeplast.** Zweetlucht kringelt in mijn neus. Het is warm met die petticoat onder mijn jurk. Inademen gaat steeds zwaarder. Ik merk dat ik klei-

Er zal toch wel iemand naar me vragen? Mij zoeken?

Lucht, ik heb lucht nodig. Wat is het hier ondraaglijk warm.

nere happen lucht binnenkrijg. Ik moet rustiger ademen. Hoe heeft dit in hemelsnaam kunnen gebeuren? Is dit wel echt gebeurd? En wat ruikt het hier muf. Opeens hoor ik mijn zus Iris. Ze roept me. Wild bons ik tegen de binnenwand, maar het geluid van haar stem zwakt af. Steeds zachter hoor ik nog vier keer mijn naam. Dan voel ik de eerste tranen over mijn wangen biggelen.

Achteraf voelde ik al langer dat hij niet meer van me hield.

Maar ik ontkende het. Een grappigere, attentere en zorgzamere man dan Thijn zou ik nooit kunnen vinden. We deelden al zoveel jaren samen. Hij had me destijds opgeroepen in de kliniek, na het ongeluk. Thijn was mijn lichtje geweest. Ook Chantal was dol op hem, ik zag ze vaak smiespelen en giebelen. Een pijnscheut trekt door mijn maag. Had ik maar beter naar mezelf geluisterd. Hoe lang zou mijn beste vriendin al iets met hem hebben? Toen ik hoorde dat ze samen gezien waren in Antwerpen had ik mijn onderbuikgevoelens weggedrukt. Ik geloofde het niet. Ik kende Chantal al langer dan dat ik Thijn kende. Ook zij wist van mijn ouders' erfenis. Zou het een vooropgezet plan zijn? Nu pas begrijp ik de betekenis van de knipoog die ze Thijn vanmiddag gaf. We zouden mijn sluijer wegleggen in de niet meer gebruikte bijkeuken. Tegen de politie zouden ze straks allebei vast zeggen dat ik hoofdpijn had en even wilde gaan liggen. Ze waren elkaars perfecte alibi!

De muziek is al uren geleden verstomd. Mijn lichaam gloeit van de hitte. Loomheid overmeestert me en ik hap naar lucht. Dan schrik ik wakker omdat ik een lichtflits zie. Hoe lang was ik buiten bewustzijn? **Lucht, ik heb lucht nodig.** Wat is het hier ondraaglijk warm. Opnieuw luister ik geconcentreerd, maar het partycentrum is door God en alleman verlaten. Het enige wat ik keer op keer hoor als ik mijn ogen sluit, is de demonische lach van Thijn toen hij de vrieskist dichtklapte

en vergrendelde. Weer die felle lichtbundel. Ik zie gras. Hallucineer ik? Ik moet rustiger ademen, de zuurstof is bijna op. Nadenken moet ik. **Wat zit er in mijn tasje?** Dan herinner ik me het oogpotlood. 'Hou dat maar bij je voor als je hebt gehuild', had Iris gezegd. Ik gris het potlood uit het satijn en druk de punt tegen de binnenkant van het deksel. Alles wat ik de afgelopen middag en nacht heb bedacht, schrijf ik op. Het geld gaat naar mijn zus, en naar niemand anders.

Daar is het licht weer. Het is fel. Het is mooi. Ik zie mama. De sterke arm van pa die me optilt. "Je bent weer bij ons", fluisteren ze. Ik heb zo naar ze verlangd. Ik sla mijn armen om ze heen en knuffel ze. Wat is het warm. Het licht is zo mooi. Ik lach naar ze, laat me omhelzen, en tegelijkertijd inhaleer ik diepe, lange teugen verse lucht. ■

Eveline Karman is journalist en auteur. Vorig jaar debuteerde zij met haar vrouwenthriller *Verstrikt*, een verhaal dat zich afspeelt in de besloten wereld van de *high class*-escort. Exclusief voor FAB Magazine schreef zij het korte verhaal *Ademloos*.